

Els fills dels “burgesos”

30 de març de 2008

Ho escric avui, però de fet quan ho vaig recordar –sí, ja ho sé no en tindria de fer memòria, però de tant en tant no puc evitar el pensar-hi– va ser amb motiu de la mort d’una bona amiga, vídua d’un company de feina de quan treballava a “Les culleres”. De fet estava molt lligat amb la família “R”, ja que m’he unia una gran amistat amb el germà petit en “J”, el segon l’A” va ser qui em va fer entrar a l’esmentada empresa, i el gran el “N”, no tant sols treballàvem a la mateixa empresa sinó que durant 10 anys vaig fer la mateixa ruta que havia fet ell per Andalusia i altres punt de la península. Per tant coneixia la seva tasca i com havia treballat per tirar endavant a la família. Sense entrar amb més detalls, només diré que a l’”A”, la germana petita, com que va néixer la temporada que freqüentava molt a casa seva l’havia tingut als mes braços de bolquers. En tinc un gran record de la mare d’ells. Segur que m’estimava molt. Bé, van passar els anys i moltes coses. No cal entrar en més detalls. Doncs bé, en morir la “MT”, ja sabia que estava molt malament per la “R”, seva germana amb la que també havíem treballat junts a Can Ribera. Van passar els anys, i tot i distanciar-nos, sempre varem mantenir l’amistat.

El matrimoni havia tingut tres fills. Dos nois i una noia. A la noia li vaig perdre el rastre, però no als dos nois no, ja que es van fer del “Partido”, i com a bons comunistes es van infiltrar per a tot arreu. I no cal dir que ens els vam trobar a la revista de barri “4 Cantons”, en la que la majoria eren del seu gremi. I precisament en una reunió de la redacció de la revista, n’és el record que no hauria de recordar, però que el tinc més viu que mai. El germà gran parlava de la gent que freqüentava el Casino, i va deixar anar una frase lapidària: “Sí, són una colla de burgesos com els meus pares...!”

Els seus pares uns burgesos...! Segurament que no deuriem compartir els seus, diguem-ne ideals marxistes. Però dir-los burgesos quan es mataven treballant, tant el pare com la mare. Del pare sabia les privacions que passava i fars de treballar que es feina de ruta i de la mare, que tenia un petit negoci de fundes per la tapisseria dels cotxes i que per una treballadora sabia el dur que era, mentre els fills (de la noia no en sé res, però d’ells sí) els dos nois que amb vint-i-set anys havien viscut sempre amb l’esquena dreta sense fofré un mal brot. Estudiaven, i pel es veu era molt cansat. O sigui que ells eren els bons, els purs, els que vivien dels ideals, però es clar amb el plat calent a la taula pagant pels pares. Pels “burgesos”!

Vaig estar a punt de cridar-li l’atenció, però hagués estat en ferro fred. Més d’una i de dues vegades que havia pogut comprovar la democràcia dels comunistes. Com aquella vegada que els vaig col·locar als “4 Cantons” aquell article meu, en el que deia que jo no creuria mai en la democràcia dels països de l’est mentre existís el mur de Berlín. Quins marrameus que va fofre en Rafael Prades Camps (ull, cap parentiu amb mi!) i amb una bronca de mil dimonis per aquells que havien donat el vist i plau al meu article, afirmant que si ell hagués estat el director mai de la vida s’hauria publicat. No calia que ho digués. Com tots els comunistes. Ah, per cert, quan van començar a perdre votants, al igual que va fer aquell que afirmava que els seus pares eren uns burgesos, va deixar el *Partido* del qual fins havia estat conseller de cultura a l’ajuntament de Barcelona. Es va convertir en un sociata. Ara no sé on deu militar, però no m’estranyaria que estès al PP o a Ciutadans.

No me’n deuria de recordar, no és bo conservar quina mena de records, però... un és humà i ha coses per les que li costa de passar.

Aquí deuria posar el punt final. Però aquell vaig tenir més d’una evocació. En la missa de Difunts per a la finada vaig veure una cara coneguda, malgrat els més de vint anys passats. Em va costar una mica, però de seguida el vaig col·locar a lloc. Ell també em va

recordar quan li vaig dir el nom. Els anys no perdonen. Deuria fer-ne uns trenta que no ens havíem vist. Ell era un altre membre del *Partido* que deuria conserva l'amistat amb el dos nois) que als últims anys del franquisme ens va caure al barri. Era llest, amable, sibel·lí, molt intel·ligent (apart de ser comunista) i ben plantat. Tenia el seu estil: mai s'enutjava ni alçava la veu. Ens el trobàvem fins a la sopa. Per a bé, o per a mal, segur que deuria influir en més d'un punt de la comunitat. Ara d'adeptes no crec que en fes masses. A mi em va servir per crear l'Alfred, el comunista del meu drama *Si els morts poguéssim parlar*, comèdia no fa gaire reposada a la parròquia de Sant Francesc d'Assís.

Nicasi Camps i Pinós